

Angela Readman

2 febrer 2021

Angela Readman (Middlesbrough, Regne Unit, 1973) és narradora i poeta. Els seus contes han aparegut en diverses antologies i revistes, i han estat premiats al concurs de contes de l'*Inkspill Magazine* i a la National Flash Fiction Competition. El 2012, el seu conte «Don't Try This at Home» («No ho proveu a casa») va ser finalista del concurs de narrativa curta Costa Short Story Award, i l'any següent va aconseguir el mateix premi per «The Keeper of the Jackalopes» («El guarda dels llebrilrops»). També ha treballat la poesia: *The Book of Tides* (2016), i al 2019 va publicar la seva primera novel·la, *Something Like Breathing*.

El 2015 el seu conte «Conceptual» apareix per primer cop en català al nostre portal traduït per Esther Tallada, que va ser qui ens la va descobrir. Ara Godall Edicions en publica el seu primer llibre (2015), el recull de contes *No ho proveu a casa*, de la mà de la mateixa traductora, i nosaltres us n'avancem el primer conte, el que dona títol al llibre.

No ho proveu a casa

Vaig tallar el meu promès pel mig; és el que volíem tots dos. Jo deia que així tindriem el doble de temps per estar junts. Ell deia que així seria el doble de productiu. No crec que una cosa com aquesta hagués funcionat amb qualsevol i en qualsevol moment. Havia de ser llavors.

En Daniel va anar a ca sa mare a buscar una pala que havia sigut del seu pare, i abans del seu avi: cap dels dos hi havia sigut mai tot. Es va estirar al banc del pati encimentat de darrere casa amb els genolls doblegats per poder-hi cabre. Els llimacs havien teixit un entapissat de fils de plata al ciment. Ho podíem haver fet al terra de la cuina mateix, però em feia por ratllar les rajoles.

—N'estàs segur, eh? —vaig dir.

—Sip.

Em vaig posar dreta al seu costat amb la pala a la mà. Ell no em mirava. Mirava amunt, esperant veure com es partia el cel. Vaig pensar a dir «T'estimo» o alguna frase així per si la cosa sortia de través, però no volia reconèixer que m'havia passat pel cap que allò pogués fallar.

—Un, dos...

En dir «tres» vaig clavar la pala amb els ulls tancats. Hi va haver un instant que vaig voler parar, però a mig aire la pala va reforçar l'embranchida per culminar la meva intenció inicial, tant si jo les tenia totes com si no. L'acer va tallar os i va dringar en tocar el ciment. Vaig obrir els ulls. El meu promès em mirava fixament, i jo allà amb la pala a les mans. I el meu promès s'estava ajagut amb la vista al cel. Es va girar per mirar-se, assegut a l'altra punta del banc.

—Com te trobes? —li vaig preguntar.

—Bé.

—Bé d'aquella manera.

Es va aixecar i em va abraçar. I es va quedar allà assegut mirant-se. Tots dos Daniels eren clavats, però el que m'abraçava tenia les espatlles un pèl més arrodonides, i una miqueta de gepa. Em tenia entre els braços com si volgués fer memòria de com se feia, i em passava els dits amunt i avall de l'esquena per recordar la sensació.

Ni el promès que m'abraçava ni el que s'estava assegut al banc es van interessar per saber com m'havia quedat jo. Però ja estava bé; suposo que hi ha coses que semblen molt més grosses a una persona que no pas a una altra. Però segons com hauria volgut que em preguntés com era, allò de tallar-lo pel mig. Jo no ho hauria sabut explicar. M'havia fet pensar en una vegada quan tenia cinc anys que vaig tallar un cuc pel mig i vaig observar com fugia de rossegons de sí mateix. Recordo una fiblada de culpabilitat en veure la mullena a la pala, però tot i això em vaig sentir una mica com si fos Déu.

*

Vaig tallar el meu promès a quarts; va semblar que era el que tocava. No ho vam fer de seguida. Després de la primera vegada, havíem sortit a celebrar-ho. El cambrer va donar una ullada al promès que em tenia un braç passat per sobre l'espatlla. Després es va mirar l'altre, que escrutava la màquina escurabutxaques; ves que no es pensés que sortia amb uns bessons. El telèfon d'en Daniel va fer un bip, ell va enviar un missatge i mentrestant seia agafant-me la mà, mirant-me com si ens acabéssim de conèixer i jo fos tota interessant, impredecible, com abans. Ara gastàvem més en begudes del que era habitual, però tant hi feia.

—Que vagi bé el dia —li vaig dir.

—Sí —va fer ell.

En Daniel jeia al llit amb mi i es va veure a sí mateix marxant cap a treballar. No hi havia cap conflicte. Jo em pensava que es barallaria amb ell mateix per decidir quin dels seus dos jos es quedava a casa amb mi, però no va anar així. Els dies entre setmana, l'esqueix feia molt de servei. Jo no treballava. Em passava el dia fent feines de casa, enviant currículums, pintant habitacions i endreçant els llibres per ordre alfabètic, per demostrar-li que em guanyava la manutenció. De vegades feia l'amor amb el Daniel que es quedava a casa. Feia temps que no havia estat tan bé, fer l'amor amb en Daniel. Encabat m'ajudava a pintar la cuina. En tornar del despatx badallava mentre es menjava les mandonguilles amb els dits tacats de tinta d'impresora. I estirava l'esquena, que li feia mal d'estar-se tanta estona passant el rodet pel sostre, amb els cabells tots plens de pintura blanca. Aquells reflexos blancs li estaven bé, segons com, i jo ja me'l veia quan seria gran.

Una dia vaig voler saber coses del dia que se'm va declarar. Estava nerviós? Espantat?

Una part de sí mateix sí que ho estava, va dir. L'altra no tenia ni idea que estava a punt de declarar-se'm fins que les paraules li van saltar de la boca. Havia decidit ajuntar-se amb la colla de companys de feina que compraven loteria junts i anava deixant ditades pels mostradors de vidre de les joieries. Havia observat detingudament fileres senceres d'aliances, mirant d'interpretar què deia cadascuna.

—Estic cansat —va dir.

—Tenim taula reservada a can Vincenzo —va dir bo i posant-se una camisa neta.

—Jo potser em quedo a casa i em fico al sobre, ¿eh?

En Daniel va demanar el blanc de la casa, sense deixar de ficar-se la mà a la butxaca cada pocs minuts per assegurar-se que ho tenia tot a lloc. I feia girar la cadira de despatx davant de l'ordinador mentre badallava i anava clicant enllaços només per veure què eren. No sé ben bé on tenia la vista posada quan de sobte em va mirar als ulls i va clavar un genoll a terra.

Per mi que va ser arran del casament que hi vam tornar. Havíem de fer bossa per tot de coses, per tot de somnis que volíem comprar. Entre setmana vam anar a buscar pintura per al rebedor i vam tragar escates de pintor fins a casa amb autobús.

—Potser ja toca que ens canviem el cotxe —vaig dir.

Ell va sospirar. Va sospirar des de les dues puntes de l'habitació com un corrent d'aire que s'esquitlla per una porta ajustada.

—Em podria posar a treballar —va dir.

Quan s'estava dret, la gepa amb prou feines se li notava. Feia cara de fer el cor fort davant d'aquella idea.

—No cal —vaig dir.

Vaig tapar les revistes de núvies amb els colzes. Jo no volia un casament d'aquells de tirar la casa per la finestra, no ben bé. El sentit comú em deia que era una bestiesa, però una part de mi no concebia la possibilitat de deixar-se perdre l'ocasió que la gent em felicités per primera vegada a la vida. I si era l'última?

Van agafar el «germà» d'en Daniel a l'empresa d'enginyeria on ja treballava. La vigília d'incorporar-se a la feina es va deixar la roba a punt en una cadira, ben bé com una criatura el primer dia de curs. Quan ja feia uns dies que anava a treballar, li vaig preguntar:

—Que dines amb tu mateix? A la feina, vull dir.

—No —em va dir.

—Com és que no?

—Soc el meu superior; no són coses de fer.

Quan va tornar a arribar a casa —més tard, perquè ell feia el trajecte caminant i el seu superior agafava el cotxe—, li vaig preguntar:

—Però ¿per què no dines amb tu, a la feina?

—No tenim res a dir-nos —va fer.

—Què vols dir amb això?

—Ai, no ho sé. Deixa-ho estar: com si no t’hagués dit res.

Anava massa cansat per parlar. Era més fàcil no dir res. Últimament, quan tornava de treballar en Daniel parlava de la feina, i en Daniel també parlava de la feina. Ni tan sols es va fixar que li havia fet una recepta nova d’espaguetis, i anava tan esgotat que no tenia ni esma perquè algun dia ens fiquéssim al llit de bona hora. El trobava a faltar. El nostre compte corrent s’engreixava, però les nostres vetllades eren tan magres que en veia els ossos i tot. La solució era clara.

Ja era al pati amb la pala a la mà, una lona estesa a terra i en Daniel estirat a sobre, més disposat que mai.

—Vols que parteixi només una meitat de tu? —li vaig preguntar.

Va girar el cap de costat i es va mirar als ulls.

—Tinc la impressió que no seria correcte —va dir.

—No seria just per a una part de mi mateix; no sé com dir-ho —va fer.

—Com ens ho fariem per saber de quina part de mi n’hem de fer dos?

Jo no en tenia ni idea. En favor de l’equanimitat, vaig clavar la pala. Vaig apuntar a la cintura totes dues vegades, però el segon cop se li va enfonsar de baix al bell mig del llombríglon. En Daniel es va fixar en una bossa de patates fregides que ens havia anat a parar al pati i es va aixecar per recollir-la. Es va mirar el telèfon. Va dir que li venia de gust una cervesa. I, de nou, em va abraçar ben fort, com el qui prova de fer sortir del tub aquella mica de pasta de dents que encara hi queda, d’esprèmer aquella mica més d’amor. Vaig observar que un dels nous Daniels era un pelet més baix que abans. Anava una mica escorcat: una cama li havia quedat més llarga que l’altra. Vaig decantar el cap, observant per sobre l’espall d’en Daniel la resta d’ell mateix, amb prou feines conscient de tenir-lo abraçat.

Vaig acabar tallant el meu marit a daus. No m’hauria imaginat mai que arribariem a aquell extrem; en Daniel sempre era massa. Es va plantar a l’altar i... No sé ben bé què més va fer mentrestant; no l’hi vaig preguntar. Ens va semblar lògic que no hi fos tot ell, a l’església. El nostre gran dia era més gran que nosaltres. ¿I si a aquella seva part infantil que encara s’enriolava amb paraules com *pendolar* o *maneja* se li acudia plantar-se davant de ma mare? Aquella part d’ell, i de mi, que s’hauria estimat més posar-se un barret de cowboy i fer una cerimònia de cinc minuts a aquella hora del vespre que els bars et donen dues copes per una, no tenia cabuda en aquelles núpcies.

«Si algun dels presents en aquesta sala sap de cap impediment pel qual aquestes dues persones no es poden unir en sant matrimoni, que parli ara o que calli per sempre.»

Vaig sentir en Daniel arrossegant els peus al fons de l’església, i vaig tancar els ulls esperant el petó. Vam sortir i ens vam fer fotos a la gespa, fent mans i mànigues per esquivar les sepultures. El vaig veure de cua d’ull repeñat a la paret de l’església, amb texans. En algunes fotos va sortir al fons de tot, vestit amb una samarreta i amb una barba rasa, observant-se a si mateix allà dret al costat de mon pare, tan mudat que semblava que hagués de sortir a la tele. Vaig esportar aquelles fotos dels àlbums; no vaig preguntar on havien estat les altres parts del meu marit.

Van passar uns quants anys abans que tornéssim a treure la pala. Va ser idea d’en Daniel. Així podria treballar més i liquidar el meu préstec d’estudis, perquè ja havia quedat clar que ningú contractava filòsofs. Es va posar tot ell en fila al llarg de la paret del garatge. Jo li vaig passar la pala pel mig com aquell qui passa la targeta de crèdit per la ranura.

El meu marit treballava al ram de l’enginyeria, i a la seva empresa hi feia de dibuixant. Era taxista, i conductor de camions que portaven paper de vàter al País de Gal·les. Treballava en una botiga on venien material de submarinisme, i a les nits feia hores extres a la porta de bars refistolats del centre. Feia vida al gimnàs, i no aixecava cap més dit que el del comandament de la tele. Hi havia companys de feina que li deien Daniel, altres Dan, Danny, Danny Boy, i un dels que coneixia del gimnàs li deia l’Home D, per algun motiu que sempre se’m va escapar. Al vespre, no sabia mai quant de marit tindria a casa pels horaris que portava. Era difícil estar-ne al cas. El més important és que anàvem fent, i el tenia amb mi, en gran part, vaja.

—Encara m’estimes? —vaig preguntar.

En Daniel es va girar com si esperés que algú obrís la porta i respongués en comptes d’ell.

—Esclar que l’estimo —va dir.

*

Pel nostre aniversari de casament vaig convocar una trobada, una mena de reagrupament, com si diguéssim. Vaig fer musclos al vapor, vaig coure pa i vaig comprar vi. La major part del meu marit es va presentar. Era fora fent unes entregues, i era al bar, però la resta va ser tota a casa. Ens vam asseure al voltant de la taula de la cuina. Me’l vaig mirar i el vaig veure —fornit, en forma i bronzejat—, i li vaig veure a la panxa, i la mica de gèpa, l’extrema concentració i la badoqueria. Era incapaç de prendre’s res seriosament i qualsevol cosa que deien a les notícies l’irritava sobre manera. Es va veure a si mateix aigualir-se el vi, i es va destapar una cervesa.

—La feina no defineix qui soc —va dir bo i fregant-se la panxa.

Em sembla que volia dir allò de fer de taxista, però no en vaig estar segura. Hi havia parts que eren simples ecos morts d’altres parts, però en canvi n’hi havia que eren tan diferents com uns bessons que s’haguessin criat l’un en una hamburgueseria i l’altre en una granja. En Daniel va obrir una bossa de patates i es va observar fent el sord. No va dir res més. Més tard, un cop al llit, em vaig arraulir als seus braços, aviam si milloràvem una mica les coses, però no acabava d’estar segura que la part del meu marit que tenia abraçada fos la bona.

Vaig descobrir que el meu marit em feia el salt poques setmanes abans de Nadal. Havíem sortit a comprar a la vora del mercat; en Daniel traginava les bosses. I llavors el vaig veure que agafava la mà d’una rossa arrissada que duia un gos a dintre la bossa de mà, no gaire lluny del bar on treballava. En Daniel es va observar a si mateix esquitllant-se en un portal, graponejant la rossa amb desfici, indòmit, fent-li petons com si tinguéssis catorze anys i hagués d’explotar si no s’esbravava. Vaig avançar entre la gentada. Els vaig perdre entre cotxets de criatura i compradors indecisos que tastaven *chutneys* en una parada del mercat. Em vaig aturar i vaig mirar al meu voltant, venedors per totes bandes, resseguint una porta rere l’altra. En Daniel no treia els ulls del portal buit on una part de si mateix havia ficat la rossa per fer-li uns petons que no tenien espera. S’havia quedat palplantat al mig del carrer. Em va costar Déu i ajuda fer-lo caminar.

—Com has gosat? —li vaig preguntar—. Per què?

—Ja m’agradaria saber-ho —va dir.

Em vaig adonar que no era prou per al meu marit. Ho vaig saber poc després del sisè Nadal de casats. Vaig fer gall dindi. En Daniel se’n va menjar la cuixa, i només en va voler el pit. Va obrir una llauna de cervesa a l’hora de dinar, va mirar la tele, i va anar fent un glopet de vi de tant en tant mentre m’ajudava a netejar les cols de Brussel·les. Ens vam asseure a taula. Faltava alguna cosa. Una part del meu marit era dalt d’un taxi passejant-se per la ciutat.

—Pensa en els diners. Hi seré gairebé tot —havia dit, bo i passant-se la mà pel cap que encabat d’afaitar ja tenia esgarrapós.

Em va venir l’impuls de protestar, però em vaig mossegar la llengua. No volia pensar en el que faltava. Ell bé que hi era, pesant figures davant del discurs de la reina, i ajudant-me a rentar els plats. Em va regalar un collaret d’or i em va fer un petó al costat de l’arbre, i encabat se’n va anar al lavabo a enviar un missatge de text a la dona que traginava el gos a la bossa de mà. Em va regalar unes peces de llenceria que no m’anaven bé, i em va trobar un escriptori d’antiquari. En comptes de fer regals, va comprar una tele nova i va embolicar una safata de forn per estrenar, una rajola de xocolata i mitjons. Va ser la típica nit de Nadal, però jo no em treia del cap el meu marit del taxi. Quan va arribar a casa cap a les dues de la matinada i va caure rodo, em vaig esquitllar del nostre llit de 2 x 2 ple com un ou i vaig anar al lavabo; vaig sedassar el que duia a les butxaques dels texans i ho vaig deixar tot a terra. No hi havia diners, cap bosseta transparent plena de propines a l’espera d’arribar al banc; només el mòbil. El vaig obrir com si fos un llibre que en realitat no volia llegir. Vaig veure fotos d’una dona boteruda amb una cua de cavall. Duia uns pantalons de xandall de color rosa i un barret de paper, i aguantava un nen de pit disfressat de ren. Hi havia fotos del nen disfressat de ren i d’una altra criatura, un nen de tres o quatre anys, potser, que somreia d’orella a orella i ensenyava a la càmera un taxi molt gros de color groc a dins d’una capsa. Em vaig fixar detingudament en aquella habitació atapeïda de coses i en la moqueta barata de terra, i, a la lleixa de la llar de foc, en el rellotge que l’any abans havíem donat a la botiga de beneficència. Vaig deixar estar el telèfon. Una part d’en Daniel tenia tota una família que no era jo; una altra part no volia fills. De la llar de foc que hi havia al darrere del nadó ren, en Daniel hauria dit que era quica. Tot el que hi havia en aquell menjador era tan ordinari...; ell picava més alt. A ell li agradava tenir-ho tot net. Aspirava a fer alguna cosa d’extraordinari al llarg de la vida, anar a alguna banda, però de vegades amb coses quiques i ordinàries ja en tenia prou.

Vaig sortir al pati i vaig agafar la pala, amb la intenció de partir-me jo mateixa per la meitat, però em va semblar que no funcionaria. Jo sempre hi era tota, sencera. No em podia imaginar enlloc més. Vaig pujar les escales amb la pala a la mà i em vaig quedar al costat del llit observant en Daniel que dormia, els cabells que s’havia deixat créixer per fer-se’n una cua ara esbandits de nou sobre el coixí, la brillantina que donava forma al seu tall de guru d’oficina a la coixinera del costat, el cap rapat acotxat entre els llençols. Vaig burxar la part taxista del meu home amb l’aresta de la pala. I el tall s’hi va enfonsar, com la fulla d’un ganivet passant per la mantega del seu ventre, i això que amb prou feines el vaig tocar. Es va despertar de sobte, quatre ulls oberts de bat a bat. La resta va continuar dormint.

—He trobat les fotos —li vaig dir—. Que no ets feliç amb mi?

Es va mirar roncant. Tot seguit em va mirar a mi.

—La major part de mi sí; però després hi ha aquella mica que pensa: ¿com seria la meua vida amb algú altre? I jo, ¿qui seria llavors?

Va sortir del llit. Va sortir del llit. Les dues meitats es van aixecar, van fer una maleta entre tots dos i se’n van anar sense girar la vista enrere sobre si mateix.

Encara soc casada. Tinc un marit amb una mica de panxa, una gèpa a l’esquena i un melic curiós. Sempre el tinc al meu costat. De vegades, altres parts d’en Daniel passen per casa: un paio una mica més alt que es presenta amb un ram de flors i que d’aspecte no trobo gaire diferent del que vaig conèixer, tot i que és més gran, més tofenc i de pell més dura. La resta és en altres bandes, vivint en un apartament a la vora del moll amb una dona que té un gos amb un esquitllat de fantasia, o fent més hores que un rellotge per arribar a final de mes i poder parar taula per a tres criatures. És ric, i és pobre. Està cansat, i li encanta anar a esquiar a Itàlia. És ambiciós, i ja ha tirat el barret al foc. Vivim feliços, i avorrits. De vegades el trobo a faltar. El veig encatat mirant per la finestra, preguntant-se on deu haver anat a parar alguna part de si mateix. Me li planto al costat i li allargo una tassa de te. I penso entre mi si hi ha algú altre en alguna banda que estigui fent el mateix: mirant per la finestra, enyorant la part d’en Daniel que és amb mi.

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Angela Readman, Esther Tallada

Bloc a WordPress.com.